

det ærede Medlem sagde om de urigtige Citater af N. M. Petersen. Hvad N. M. Petersen ganske bestemt har sagt, er, at i vore Skoler skulle vi ganske vist have baade den klassiske og den nordiske Dannelse, men den nordiske først. Saa anfører det ærede Medlem Udtalelser af ham, der gaa ud paa, at Tiden dertil mulligen ikke er kommen endnu. Saa, hvis de ærede Herrer kæmpede saaledes, at de sagde: Tanken er i og for sig rigtig, men Tiden er endnu ikke kommen. Men saaledes er det ikke, at Tonen lyder; den lyder paa, at Tanken er aldeles urimelig, det Nordiske aldeles ubrugeligt som Grundlag. Og naar det ærede Medlem mente, at gamle H. C. Ørsted vilde vende sig i sin Grav, naar han hørte, at hans Navn var bragt i Forbindelse med denne Sag, saaledes som det er brugt, saa skal jeg bemærke, at det Citat var rettet imod dem, som talte om, at der aldeles ikke i den gamle nordiske Litteratur var Noget, som kunde bruges til Dannelse. Det er dog fuldstændigt klart af H. C. Ørsteds Udtalelse, at han mener, der virkelig er Noget deri, som er brugeligt. Ganske vist er det en enkelt Side, nemlig Digtningen, som Ørsted taler om, men paa det Sted, som jeg har anført, var det ikke hans Hensigt at tale om Andet end om Digtningen, og det kunde maasse vel være, at han heller ikke vilde være saameget uenig med os, naar der blev Tale ogsaa om Historie og Sprog. Saa, det ærede Medlem siger, at naar man hører paa mig, saa bliver Jorden borte under hans Fødder. Det er virkelig ikke, fordi mit Standpunkt er i Lufte, men fordi vi staa paa saa forskellige Standpunkter, saa at vi egentlig ikke kunne forstaa hinandens Tankegang.

Formanden: Det ærede Medlems Bemærkninger bleve noget længere, end jeg af Hensyn til de senere Talere egentlig vilde tilstede.

Ville: Mine Bemærkninger skulle ganske vist blive korte. Jeg ønsker kun endnu engang at fremhæve, hvor fuldstændig ubilligt det er at tale til os, som om vi erklærede det Oldnordiske for fuldstændig ubrugeligt, som

om vi ikke vilde admittere dets Berettigelse og ikke erkjendte f. E. den af H. C. Ørsted udtalte Tanke. Der har i al den Tid, Skoleloven har været under Drøftelse, ikke nogen sinde foreligget Noget, der indrømmede det Oldnordiske saa meget, som den ærede Ministers Forslag og Mindretallets Forslag. Deri erkjendes netop, at det Oldnordiske indeholder meget, som er brugeligt, og meget, som er nyttigt. Hvad vi bekæmpe, er udelukkende det, at man paastaar, at det Oldnordiske i og for sig kan gøres til et Grundlag paa hvilket man kan bygge en Udvikling, der kan maale sig med den klassiske-sproglige og den naturvidenskabelig-mathematisk; men vi erkjende saa villig som Noget Brugbarheden og Nyttens.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Naar jeg begjærer Ordet nu, da er det, fordi der fra enkelte ærede Medlemmer er kommet Ytringer, der kunne betragtes som Henvendelser til mig, og fordi jeg virkelig frygter for, at Fortsættelsen af disse Forhandlinger skal blive saa trykkende baade for mig selv og for de Herrer i Thinget, at det muligen kunde være, at jeg, hvis jeg nu ikke tog Ordet, ikke vilde være istand til at give den Bevarelse af disse Henvendelser, som jeg dog maatte ønske skulde komme fra min Side, inden Sagen, hvad jeg vel nu tør vente, snart kommer til Afslutning. Jeg vil strax ganske i Almindelighed gøre den foreløbige Bemærkning, at det ikke kan falde mig ind, nu at gaa ind paa denne Forhandling om i og for sig store og vigtige Spørgsmaal, understøttet af veltalende Foredrag, men som, efter hvad jeg allerede igaar har erklæret, efter min Overbevisning staa i en ganske overordentlig fjern Forbindelse med de nu virkelig foreliggende Forslag. En Forhandling, der gaar ind paa en Burdering af Grundtvig, hans Personlighed og hans Betydning og Virksomhed for Folket i enhver Retning, synes mig, hvor interessant den end kan være, at maatte betragtes som afsluttet, efter hvad der nu derom er fremkommet, og hvad N. M. Petersen og hans Opfattelse angaar, da negter jeg ikke, at efter de Dplysninger, der ere